

Пет песама – Љиљана Јарућ

РАСПРСКАВАЊЕ ЗВЕЗДА

Буднима трн, уснулима ружа.

Б. Миљковић

Тражим те у пресахлим длановима,
на улицама са чудним именима,
зовем те у безгласној чежњи између очију.
Не видим те.
Идем на мостове који обрушавају наше обале,
Нема те.

Нема те
ни на једној обали познатог света,
у овом мору који је носталгична сенка
чеховљевске чежње,
корени се на небу као редак цвет
кавказког споменка.

Сећаш се: Атина, Омнија и филоtimo,
песма од века.
Не требају нама анестезије овога света
лишене пуноће човека.

Не желимо методе које служе
ексцентричном самоостварењу уметника.
Ми чекали смо распрскавање звезда,
велико чудо катарзе у тами самотника.

МОЛИТВА ЛЈУБАВИ

Небо је надом присут пут,
тајну песме крије. И речи.
Сећања исписана златним глаголима,
ћилибари успомена, где сте?
У камену живом, озвезданом
заборав столетни станује,
чувар смрти од смрти.

Заборављам слова твога имена.

Очи су станишта за уморне птице,
поје жедна грла, мали слепи путници.
Сутра ће певати са више наде,
пропеваће песмом вина
светлошћу унутрашњег сунца.

За кап љубави са твојих усана.

Поново читам исти псалм
четрдесет четврти.
„Подигни се, зашто спаваш, Господе?
Устани, и не одбаци (нас) до краја.“

Гле, северни ветрови свирају
молске акорде кроз уморне бреге,
ехо њихов цимбала просторима
невидљивим оку. Моје речи
нејаке творе поезију без снаге.

Поезија не уме да одбрани
свет заточен у неречи.

Љубав је безгласна молитва
на свим језицима света.

СМЕШАК СВЕМИРА

Слепо се вуку изавечерњи сати,
време лажних пророка
и утвара у фалсету
лице на Бетовенову коралну Девету.

Дозивам те сећањем, песмом,
мирисом туге твоје кошуље
и тајним кључем универзума,
Божији звук не губи дах.

Сребрни прах оргуље
у глосару њен краљевски је уздах
пред ишчезлим пролећем.
Узалуд се цветању надам.

Јао, време расло из непостоја.
Болеће нове риме,
уздисати процвали прсти
тужно ко последње збогом.
А ја
опет бих да будем цвркут птица
у цилик зајутарњи.

Из твојих ципела да расту шебоји,
из мојих трешњини цветови,
док просипам риме, ружине латице.
На прстима ми прах година
и румених давања.
Тамо где је хоризонт у висини очију
шумарак са јутроносним
птицама
вечерњим миром времена
и мојим срцем.

Над сенком погнутом док
гурам камен ка врху
у лавиринту ветрова
заогрнута
меким шумом снова.

Видели су те
у свечаној белини
безрек бдеш
док облачим тугу виолини,
када се све збуде
као што у јесен живот љуби
наручје пролећа
у римовању мисли и тела.

Године су квадратни корен дана
у пенушавом водопаду срца,
вир времена,
између наших дланова,
у углу усана се гнезди смешак свемира.

ТАМО АЗ ПОЈДУ...

Не гледај ноћу у сјајне звезде.
Шта вреде звезде на небу
мртве три хиљаде година,
када је поново месец рата,
март месец, време црних врана.

Кад дажд пошкропи саздајшу земљу
сећања плуштаху као сени
у травнатој глави Вука Исаковича,
у саборној и патничкој души
Славјанско-подунавског полка.

Народа што се крсти источним ветровима
и живи овде где се магла и киша
утапају у мутан бездан будућности,
где равни хоризонти одишу вековном прошлости.

И земљом где је смрт најтиша.
Земља, честњејши, Исаковичу
дише stoleћима наталоженим у својој сржи.
Земља, Вуче Исаковичу, иже јеси, лежи
натопљена твојом и крвљу геака твојих.

„Камо аз појду, горкост смрти вижу.“

Не зазивај име Вука Исаковича,
док у магновењу, у висини види
„бескрајан, плави круг. И, у њему, звезду.“

Шта вреде твоје звезде на небу,
када свуда около пламте ватре јаросних ратова,
вечних?

Напољу лавез паса и грактање врана.
Да ли је православље јоште слатко,
Вуче Исаковичу, док верно служиш
надодољеним ћесаревим генералима,
кад знаш да узалуд је све: прах, смрт...?
А беше рођен за чисту, ванредно слику.
„Серби! Виват за графа Валиса! Виват!“,
звучи трагично и болно у свом узвику.

Славјане! Зар је ово дом твој,
бесциљно странствовање и лутање,
и сеобе? Сеобе без краја!
Љубва, Славјане, за то си саздаден!
Промрси изнурени ратник,
враћајући се са аустроугарских бојишта,
док је, прелазећи реку (је ли Дунав његова Лета?)
био последњи пут леп у животу.

Саже се над огледалом времена
познавши свој лик у бескрајном плавом кругу.
Виде своју браду петнаест векова дугу,
дужу од времена и трајну као заборав.

Изнад и испод њега једнако је пливала риба
говорећи мудрошћу својих неизговорених речи.
У одблеску јутарње звезде на њеној крљушти
виде своје очи што су искриле
и мрстиле тренутак будућег постојања.

И виде Вук Исакович, виде у очима својим-
заплављене хоризонте бескраја.

И много доцније:

астрални бездан мртве звезде: Црно сунце...

КАМЕНИ ЛУК

О све што прође вечност једна бива.

Миљковић

Јао, време кад цвѐта већ одавно нема!

Где спава одсутност твоја густа као смола?

У празнини птичјег пева у дану који спрема
сусрет крви која тече од почела лепоте до бола.

О, лако заборавља дланове љубави зрело подне,
свеудиљ боли и незрециво сутра у ноћ већ тоне,
ти корениш источник: кад реч постаде месо меса,
док процвале звезде из тавнине ноћи звоне.

Чувам у заградама побуњене риме речи,
док камени цвет концентрира нечујни звук.
Сад верси капљу љубав, цвеће што сновима лечи.
Тишина расте. Дубоки мир зрцали камени лук.